మొగలీ - మల్లే

''మొగలీ రేకులాంటి మొగుడినీయవే'' అని పాడుకుంటూ వస్తున్నాడు రవి. బస్సు ప్రయాణంలో అలసిపోయిన ముఖం, భుజాన ఎయిర్‌బాగు. పొద్దున్నే ముగ్గులేస్తున్న మధుబాల వెనక్కి తిరిగి చూసింది. అతన్ని చూడగానే ఆమె హృదయం గతి తప్పింది.

''అదేం పాట? ఇప్పుడేనా ఊరినుంచి రావటం'' అంది తెప్పరిల్లి

''ఇప్పుడే'' అన్నాడు రవి ఆమెవేస్తున్న ముగ్గు వంకచూస్తూ

''ఎంత సేపే ఆ ముగ్గులు. హిందువులకంటే అతి పోతున్నావు'' అని తల్లి ఇంట్లోనుండి కేకేసింది.

''వస్తున్నా. అయిపోయింది'' అని ముగ్గుబుట్ట పట్టుకులేచింది మధుబాల.

''ఇవాళ కనుమ కదా. మీకు ఈ రోజూ పండగే అనుకుంటాను.'' అంది అతనితో.

''అవును. కనుమ రోజు బయలుదేరగూడదట. అందుకని నిన్నే బయలుదేరతీయించింది అమ్మ'' అన్నాడతను.

''వస్తాను''

''వుండు'' అంటూ భుజానవున్న బాగులోనుండి మొగలిరేకుల గుత్తి నందించాడు రవి. మొగలిరేకుల సౌరభం, పరిమళం వాతావరణమంతా నిండి పోయింది.

''అమ్మో, ఇన్ని రేకులా'' అంది మధుబాల మురిసిపోతూ

''మా ఊళ్ళో అన్నీ మొగలి పొదలే'' అన్నాడు రవి.

''అబ్బ గుచ్చుకుంది'' అంది మధు, అతని చేతిలోనుండి మొగలి రేకుల నందుకునేటప్పుడు రేకుల చివర ముళ్ళు గుచ్చుకోగా.

''మరి జాగ్రత్త. అలా కాదు. ఇలా పట్టుకోవాలి'' అని ఆమెకు చూపించి తనగది తాళం తీసుకుని లోపలికి వెళ్ళిపోయాడు రవి.

ఇంట్లోకి పోయి తల్లికిచ్చింది మొగలిరేకులను ''రవి తీసుకొచ్చాడంటూ''

''అబ్బ! ఎంత సువాసనో అమ్మా! మొగలిపొదల్లో మిన్నాగులుంటాయట కదా! నిజమేనా?'' అడిగింది తల్లిని మధుబాల చెల్లెలు నాన్సీ.

''అవునట. సువాసనకు చేరతాయట అంది'' తల్లి.

ముగ్గు బుట్ట స్టోర్ రూం కిటికీలో పెట్టి స్నానానికి బయలుదేరింది మధుబాల. రవిని చూస్తే ఆమె మనసు విప్పారమైపోయింది. అతన్ని చూడాలనీ, అతనితో మాట్లాడాలనీ ఆమె తనువూ, మనసూ ఉవ్విళ్ళూరుతాయి. అతడి రూపం - సన్నగా, పొడుగ్గా, పచ్చటి రంగులో, నల్లటి గుబురు మీసాలతో, నుదుట పడే జుట్టుతో, కాస్తంత పొగరుగా, అధికారస్వరంతో మాట్లాడే అతను అపురూపంగా వుంటాడు ఆమెకు. ఎక్కువ సేపు నిలబడితే చురుక్కుమనేటట్లు వుండే చలికాలపు ఎండలా వెచ్చగా వుంటాడతను. మొగలి రేకు ముల్లు గుచ్చుకునేటట్లు గడుసుగా వుంటాడతను ఆమెకు.

కృత్రిమమైన మర్యాదలంటే అతనికి గిట్టవు.

''ఇదిగో... నీపేరేంటి,'' అని అడిగాడతను ఆమెతో మాట్లాడిన మొదటిరోజే, కాలేజీకి వెళ్తూంటే, ఆమె వెనగ్గా నడుస్తూ.

ఆమె వెనక్కి తిరిగి చూసింది. తమ ఇంటి ముందుగదిలో అద్దెకుండే బాచిలర్. అంతవరకు చూపులూ, ఊహల్లో తేలిపోవటాలేగాని మాటల్లేవు. ''మధుబాల'' అంది సంభ్రమంగా.

''పేరు బావుంది'' అన్నాడతను.

''మీపేరు''

''రవి''

అతనిపేరూ నచ్చింది ఆమెకు. ఆమాట పైకనలేదు.

''కాలేజీలో ఏంచదువుతున్నావు?''

''బి.ఎస్.సి. రెండోఏడు''

''షీర్ వేస్ట్ ఆఫ్ టైం అండ్ అనర్జీ''

''అదేంటి?''

''ఇంత అందమైన ఆడపిల్ల చదువుకోసం ఇంతగా శరీరాన్ని రొష్టుపెట్టుకోవటం నాకు నచ్చలేదు.''

ఇవేం భావాలు? మధుబాలకు ఆశ్చర్యమనిపించింది. అతని మాటలు వింటూంటే తనకు కోపం రావటంలేదేం? ఈ మాటలే ఎవరయినా అంటే తను వూర్కొనేదా?

''అంటే అందంలేని ఆడపిల్లలు చదువుకోవచ్చన్నమాట'' అంది.

''అసలు ఆడపిల్లలకు పెద్ద చదువులు అనవసరం''

''షటప్'' అనాలని అన్పించింది ఆమెకు. కాని విచిత్రం - అనలేకపోయింది.

ఇలాగే ఓసారి చర్చికి వెళ్తున్నప్పుడు-

''చర్చికి వెళ్తున్నాం వస్తావుటయ్యా?'' అని అడగాడు అతన్ని ఆమె తండ్రి పాల్ ప్రభాకర్.

''మేం హిందువులం రావచ్చునా?''

''ఆఁ ఆఁ రారా... చూద్దువుగానీ. మా ఆచారాలు, మతం అంటే ఏమిటో నీకూ తెలుస్తుంది.''

తల్లీ, తండ్రీ, చెల్లెలూ, తమ్ముడూ ముందునడుస్తున్నారు. మధుబాల, రవి కబుర్లు చెప్పుకుంటూ వెనగ్గా వస్తున్నారు. అతను తమ ఇంట్లో అద్దెకు దిగినప్పటి నుండి ఆమెకు అలంకరణమీద శ్రద్ధ పెరిగిపోయింది. ఆరోజు చుడీదార్ వేసుకుని వచ్చింది. గులాబీరంగులో చక్కగా నప్పినట్లనిపించింది తన డ్రెస్ ఆమెకు.

''ఈ చుడీదార్లు ఎందుకేసుకుంటావు. నిక్షేపంగా చీరెలు కట్టుకోరాదూ? చీరెలో ఆ అందంవేరు.''

''నాకివే బావుంటాయి'' అంది ఆమె.

''ఈ డ్రెస్‌లో పొట్టిగా కన్పిస్తావు. ఎనీ హౌ ఐ లైక్ టు సీయూ ఇనె శారీ.''

''నాకిష్టం వచ్చిన డ్రెస్ వేసుకుంటాను. మధ్యలో మీకేంటి?'' అంది ఆమె.

''నాక్కాపోతే ఎవరికి కావాలి? నువ్వు చీరెలోనే బావుంటావు.''

''రవీ!... మధు! రండి, వెనకపడి పోయారు'' అని తండ్రి పిలవటంతో వాళ్ళ మధ్య మాటలు ఆగిపోయాయి.

చర్చిగేటు ముందు సుధాకర్ కన్పించాడు.

''మీపేరెంట్స్ రాలేదుటోయ్'' అడిగాడు పాల్ ప్రభాకర్ అతన్ని.

''వెనక వస్తున్నారు అంకుల్.''

''దిసీజ్ మిస్టర్ రవి వర్క్స్ ఇన్ ఎలక్ట్రిసిటీ బోర్డ్ ఏజ్ జూనియర్ ఇంజనీర్. మైటెనెంట్. సుధాకర్ - అసిస్టెంట్ సివిల్ సర్జన్ ఇన్ గాంధీ హాస్పిటల్, సన్ ఆఫ్ మై కొలీగ్'' అని పరిచయం చేశాడు పాల్ ప్రభాకర్ ఒకళ్ళ నొకళ్ళకు.

''గ్లాడ్ టు మీట్ యు'' అని చెయ్యిచాస్తూ ముందుకొచ్చాడు సుధాకర్.

''మీ డాక్టర్లకు్కూడా దేవుడూ, దయ్యాలూ వుంటాయన్నమాట'' అని నవ్వాడు రవి చెయ్యి కలుపుతూ.

''డాక్టర్లూ మనుషులేకదండీ! అందరికీ వుండే జ్ఞానమో, అజ్ఞానమో మాకూ కాస్త వుంటుంది.''

''అవేం మాటలు చర్చికొచ్చి. పదండి, పదండి లోపలకెళ్దాం'' అంది మధుబాల తల్లి ప్రమీలాపాల్.

సుధాకర్ చామనఛాయ. పొడుగ్గా ధృఢంగా వుంటాడు. ఎప్పుడూ నవ్వుతూ కనిపిస్తాడు. రెండు కుటుంబాల మధ్య చాలా కాలంగా సాన్నిహిత్యం వుంది. పైకెవరూ అనుకోలేదుగానీ, మధుకూ, సుధాకర్‌కూ ముడిపెట్టాలని రెండు కుటుంబాల పెద్దలకూ ఉంది. అయితే రాజును చూసిన కళ్ళతో మొగుణ్ణి చూసినట్టు, రవిముందు సుధాకర్ తేలిపోయినట్లుంటాడు మధుబాలకు. రవిలో వున్న రాజసం, ఠీవి, అధికారపు గొంతు, తనకు కావాల్సింది ఏమైనా లాక్కోవాలనే తత్వం ఆమె నాకట్టుకున్నాయి. ఎప్పుడూ అపోలజిటిక్‌గా వుండే సుధాకర్ ఆమెకు నచ్చడు. ఎంతో కాలంగా పరిచయంవున్నా, 'నాకు నువ్విట్లావుంటే బావుంటావు. నువ్విలా వుండు, ఇలా అలంకరణ చేసుకో' అని ఎప్పుడూ అనడు. 'వట్టి చచ్చు మంచివాడు' అని ఆమె అభిప్రాయం అతనిపట్ల.

రవితో అంతగా పరిచయం లేనిరోజుల్లో సుధాకర్, మధుబాల స్కూటర్ మీద సినిమాకు వెళ్తుంటే పక్కనుండి దూసుకుపోయాడో హీరో హోండా పెద్దమనిషి. అతడి బండి హేండిల్ బార్ తగిలి క్లచ్ పట్టుకున్న సుధాకర్ ఎడమచెయ్యి గీరుకుపోయి, రక్తం రాసాగింది. అంత ట్రాఫిక్ వున్న రోడ్డు మీద రాష్ డ్రైవింగ్ చేసే ఆహీరోపై కోపం వచ్చింది మధుబాలకు. తనూ వాడితో నడిపి, వాణ్ణి పట్టుకు ఉతికేయకుండా బండిని మెల్లగా నడిపిస్తూ ఓ మెడికల్ షాపు ముందు ఆపిన సుధాకర్ మీద మరీ కోపం వచ్చింది మధుబాలకు. 'ఇదేం మనిషి. మరీ ఇంత పిరికితనమా' అనుకుంది. అనుకోవటమేకాదు పైకే అంది.

''ఆ రాస్కెల్‌ను పట్టుకు ఉతకాల్సింది. ఇంతట్రాఫిక్ రోడ్డులో అంత రాష్ డ్రైవింగా''అని.

''రాష్ డ్రైవింగ్ పొరపాటే. అలా అని అతన్ని పట్టుకోవటం కోసం మనమూ రాష్ డ్రైవింగ్ చేయటం ఎంత వరకు మంచిపని అంటావు'' అన్నాడు.

''నువ్వెప్పుడూ ఇంతే. ఇలాంటి గాడ్దెలకు బుద్దెలావస్తుంది?'' అంది ఆమె.

''బావుంది. అందరికీ బుద్ధి చెప్పటానికే మనం పుట్టామా?'' అన్నాడు సుధాకర్ మెడికల్ షాపులోకి వెళ్తూ.

షాపులో ఆయింట్‌మెంటూ, దూదీ, గాజుగుడ్డా కొని, రక్తాన్ని తుడిచేసి ఆయింట్‌మెంట్‌రాసి, దూదిపెట్టి గాజుగుడ్డతో ఎడం అరచెయ్యి మీద కుడిచేత్తో కట్టుకుంటూ తిప్పలుపడ్డాడు కాని ఆమె సాయం అడగలేదు.

''నేను సాయం చేసేదా?'' అని అక్కడికీ తనే అడిగింది ఆమె.

''అక్కర్లేదు. డాక్టర్లం మాకు అలవాటేగా'' అన్నాడతను.

తనను పెళ్ళి చేసుకోవాలని అనుకుంటున్న అతను, ఆత్మీయంగా తనసాయం ఎందుకు తీసుకోడు? 'గీరుకుపోయి మంటగా వుంది' అని కూడా అనకుండా నొప్పిని మౌనంగా భరించేమనుషులంటే చిరాకు ఆమెకు.

'అబ్బ! బాగా నొప్పిగా ఉంది. కొంచెం ఈ ఆయింట్‌మెంట్‌రాసి, ఈ గాజు గుడ్డతో కట్టరాదూ, అలా చూస్తూ నిలబడకపోతే' అని అతనన్నట్లయితే ఆమెకు తృప్తిగా వుండేది.

ఆ విషయంలో రవి ప్రవర్తన నచ్చింది ఆమెకు. ఓసారి అతను తలనొప్పి వచ్చి పడుకున్నాడు గదిలో. మధుబాల కాలేజీనుండి వస్తూనే రవి గది తలుపు తెరిచి వుంటే లోపలకు తొంగిచూసింది.

''ఎవరూ? మధూ....'' అన్నాడతను ఆమెను చూసి.

''అవును. ఏం అలా పడుకున్నారు?''

''తలనొప్పిగా వుందిగాని, మీ ఇంట్లో అమృతాంజనంవుందా?''

''లేదనుకుంటాను''

''పోనీ టాబ్లెట్లేమయినా వున్నాయా?

''లేవనుకుంటాను. మేం ఎవరం తలనొప్పికి టేబ్లెట్లువాడం.''

''మరేం వాడతారు? సరే కాస్తంత రోడ్డుమీద దాకా వెళ్ళి అనాసినో, ఆస్ప్రోనో పట్రా. టాబ్లెట్‌తోపాటు కాఫీ కలిపిస్తే మంచిది. అన్నట్టు అమృతాంజనంసీసా కూడా ఓటి పట్రా'' అన్నాడతను.

అతని మాటల్లో అర్థింపువుండదు. హక్కున్నట్లు డిమాండ్ చేస్తున్నట్లు అడుగుతాడు. ఆత్మీయుల దగ్గర అర్థించాల్సిన పనిలేదు. అడిగి చేయించుకోవాల్సిందే. అతని పద్ధతి ఆమెకు నచ్చింది.

తలనొప్పి మాత్రలు, అమృతాంజనం కొని తీసుకువచ్చింది. తల్లికి చెప్పి కాఫీ కలిపించి వేడివేడి కాఫీ తీసుకొచ్చి ఇచ్చింది. తల నొప్పి బాధకు అతను మూలుగుతున్నాడు.

''కొంచెం అమృతాంజనం నుదుటికి పట్టించి రుద్దరాదూ?'' అన్నాడు.

''అమ్మో! ఎవరయినా చూస్తే ఏమనుకుంటారు?'' అంది ఆమె భయపడ్తూ

''ఏమనుకోరులే. రాయి.''

''నావల్లకాదు బాబూ! మీరే రాసుకోండి'' అని ఆమె వెళ్ళిపోయింది.

అలా చెప్పినమాట వినకుండా ఆమె వెళ్ళిపోయినందుకు అతనికి కోపం వచ్చింది. మర్నాడు ఎవరూ లేకుండా చూసి, ఆమెను గదిలోకి పిల్చి, ''మొద్దూ! తలనొప్పిగా వుంది. అమృతాంజనం

నుదుటికి రాయమంటే విన్పించుకోకుండా వెళ్ళిపోతావా?'' అని తలమీద మొట్టికాయ వేశాడు. ఆదెబ్బ ఆమెకు చమ్మగా, హాయిగా తగిలింది. 'బావుంది. నువ్వు కట్టుకున్న భార్యనా, ఏపనిబడితే ఆపనిచేయటానికి' అని ఆమె అడగలేదు.

''ఎవరయినా చూస్తే బావుండదు'' అని మాత్రం అనగలిగింది ఆమె.

''అలాంటప్పుడు గది తలుపులేసి వచ్చి రాయాల్సింది'' అన్నాడతను.

''ఛీ, ఫోండి'' అని వెళ్ళిపోయిందామె.

అలా అధికారం చెలాయించే మొగవాడంటే ఆమెకు మక్కువ.

తన షెల్వార్, కమీజ్‌లమీద రవి వ్యాఖ్యానం చేసినప్పటినుండి, వాటిని తొడుక్కోవటం మానేసింది. ''ఏవిటే, ఆ డ్రెస్సులసలు వాడటంలేదు'' అని తల్లి అడిగితే, నాకు అవి బావుంటంలేదమ్మా. చీరెలే బావుంటాయి. ఇహ నుండి చీరెలే కడ్తాను'' అంది.

''అదేవిటే? చక్కగా వున్న గుడ్డలు, పైగా కొత్తవి, మోజుపడి కొనుక్కున్నవి, వేసుకోనంటావు'' అంది తల్లి.

''నాకిపుడు బావుండటం లేదమ్మా అవి? నాన్సీ వేసుకుంటుందిలే వాట్ని'' అంది ఆమె.

రవిపట్ల ఆరాధన షెల్వార్, కమీజ్‌లతో ఆగలేదు. ఆరోజు పొద్దున అతని గది దాటి కాలేజీకి వెళ్తుంటే ''మధూ!'' అని పిల్చాడతను.

''ఏంటీ?'' అని ఆమె వెనక్కి తిరిగి గదిలోకి వచ్చింది.

''ఓ సారి నీముఖం అద్దంలో చూసుకో'' అన్నాడతను.

''ఏం? ఏమయింది?'' అని అక్కడే వున్న అద్దాన్ని తీసుకుని, బుగ్గలమీద పౌడరు ఎక్కువగా వున్నట్లుంటే చేతితో సరిచేసుకుంటూ ''ఏం వుంది, నా మొహం మీద! ఏం లేదే'' అంది.

''ఇప్పుడు చూడు అద్దంలో'' అని వెనగ్గా వచ్చి మామిడి చిగురు రంగు బిందియా ఒకటి ఆమె నుదుటిన అంటించాడు.

''ఛ ఛ ఇదేంటి? మేం క్రిష్టియన్లం. బొట్టుపెట్టుకోం'' అని తీసేయబోయింది.

''వుండు తీసేయకు. అది పెట్టుకుంటే నీ ముఖానికెంత కళ వచ్చిందో తెల్సా. అద్దంలో చూసుకో ఎలా వున్నావో'' అన్నాడు అతను.

ఆమె అద్దంలో తన ముఖం చూసుకుంది. అతనన్నట్లు తన ముఖం కళగా అందంగా అన్పించింది.

''ఇప్పుడెలా వున్నావో తెల్సునా? అప్పసరసలావున్నావు'' అని ఆమెదగ్గరగా వచ్చి భుజం మీద చెయ్యేసి దగ్గరకు లాక్కుని బుగ్గమీద ముద్దుపెట్టుకున్నాడు.

''ఛీ.ఛీ. ఇదేం పాడుపని. ఎవరయినా చూస్తే'' అంది ఆమె అతన్నుండి దూరంగా జరుగుతూ.

''చూడకపోతే ఫరవాలేదన్నమాట.''

''ఛీ. ఫో... '' అని బయటకడుగేస్తూ నుదుటిమీద బిందియా తీసేసింది.

కాలేజీలో అన్యమనస్కంగా వుండిపోయింది ఆమె. మనస్సంతా రవిచుట్టూనే పరిభ్రమిస్తోంది. క్లాసులో పాఠాలు ఆమె బుర్రలోకి జొరబడలేదు. చివరకు విసుగనిపించి క్లాసులెగ్గొట్టి ఇంటి కొచ్చింది. వస్తూ, ముందుగదిలో రవి వున్నాడా అనిచూసింది, లేడు, ఆఫీసుకెళ్ళాడు.

''ఏవిటే, అప్పుడే వచ్చావు కాలేజీనుంచి'' అని అడిగింది తల్లి.

''తలనొప్పిగా వుందమ్మా! కాసేపు పడుకుంటే అదే తగ్గిపోతుంది'' అని భుజాన బాగు ఓ మూల పారేసి బెడ్‌రూంలోకి వెళ్ళి మంచం మీద పడుకుంది. ఎన్నో ఆలోచనలు రాసాగాయి. ''రవి, రవి, రవి'' అని అతని నామ జపం చేసింది. దిండుపైకి వేసుకుని కూర్చుని ఓ కాయితం మీద పెన్నుతో 'రవి, రవి' అని రవికోటి రాయసాగింది. ఓపేజీ నిండిపోయింది. అప్పుడు స్పృహలోకి వచ్చిన మధుబాల 'ఛీ! ఎవరైనా చూస్తే ఏమనుకుంటారు?' అనుకుంది. కాయితాన్ని చింపటం ఇష్టంలేక పదిలంగా కప్‌బోర్డ్‌లో తన చీరెల అడుగున దాచుకుంది. పొద్దున తను బొట్టుపెట్టటం, చుంబించటం మనసులో మెదిలాయి. వెర్రి ఆనంద పారవశ్యంలో మునిగిపోయింది ఆమె. అతని వేళ్ళు తాకిన తను నుదుటి భాగాన్ని, బుగ్గను మృదువుగా చేత్తో రాసుకుని వేళ్ళను ముద్దుపెట్టుకుంది. బుగ్గలు ఎరుపెక్కి వేడి ఆవిర్లు వచ్చాయి. పిచ్చెక్కినట్లయింది ఆమెకు. డ్రస్సింగ్ టేబుల్ ముందు నిలబడి అద్దంలో ముఖం చూసుకుంది. ఇంట్లో బొట్టు పెట్టుకునే ప్రశ్నేలేదు కాబట్టి తిలకం, కుంకుమలాటివి వుండవు. అద్దంలో చూసుకుంటూ నుదుటిన పెన్నుతో గుండ్రంగా దిద్దసాగింది.

స్కూలు నుండి వచ్చిన నాన్సీ అక్కచేసే పనిచూసి, ''అదేంటి, హిందువుల్లా బొట్టుపెట్టుకుంటున్నావు?'' అని అడిగింది.

''బొట్టు హిందువుల సొంతమా? మనమూ ఎందుకు పెట్టుకోకూడదు? అది ఒట్టి అలంకరణ మాత్రమే. వాళ్ళూ చీరెలు కడ్తున్నారు, మనమూ కడ్తున్నాం. అలాగే ఇదీ. తప్పేం వుంది?'' అంది మధుబాల.

ఆ పిల్లకు అక్క లాజిక్ అర్థం కాలేదు.

''మమ్మీ! అక్కబొట్టు పెట్టుకుంటోందే'' అని అరిచింది గదిలోనుండే

''అదేంపనే పెద్దమ్మాయి! మన మతానికి విరుద్ధంగా ఆ బొట్టేంటి? చెరిపెయ్యి'' అంది.

చెల్లెలి దగ్గర వుపయోగించిన లాజిక్ తల్లిదగ్గర పనిచేయదని ఆమెకు తెలుసు. అందుకని

ముఖం కడుక్కొని వచ్చింది. అయితే తల్లికి భయపడి ఇంట్లో బొట్టు పెట్టుకోవటం మానేసింది కాని, ఇంట్లోనుండి బయటపడిన తరువాత, తన హేండ్ బాగ్‌లో నుండి బిందియా తీసి నుదుటిన అంటించుకోసాగింది.

రవి పట్ల ప్రేమలో పీకల వరకు దిగబడిన మధుబాల చదువునశ్రద్ధ చేయసాగింది. రెండో ఏటి పరీక్షల్లో రెండు సబ్జెక్ట్‌లు తప్పింది.

''మధుకి చదువుమీద శ్రద్ధ తగ్గింది. పెళ్ళిచేస్తే మంచిది.' అంది తల్లి రిజల్ట్స్ వచ్చింతరువాత తండ్రితో.

''గ్రాడ్యుయేషన్ కానీ చూద్దాం'' అన్నాడతను.

''దీని వరస చూస్తుంటే ఆ చదువు పూర్తి చేసేట్టు కన్పించటంలేదు'' అంది ఆమె.

''అదేం?''

''ఏమో ఎప్పుడూ కూనిరాగాలు తీసుకుంటూ, పక్కమీద పడుకునుండటమేకానీ, పుస్తకం తెరచిన పాపాన పోవటంలా?''

'' ఆ చిన్నతనంలే, అదే చదువుకుంటుంది.''

''ఇంకేం చిన్నతనం. ఆ సుధాకర్ తల్లి దండ్రులతో సంబంధం విషయం కదిలించరాదూ?''

''అలాగే'' అన్నాడాయన.

మధుబాలకి సంభాషణ విన్నప్పటినుండి భయంగా ఆత్రుతగా వుంది. తల్లిదండ్రులు తన మనసు తెలుసుకోకుండా, మాటవినకుండా ఎక్కడ సుధాకర్‌కి కట్టబెట్టేస్తారోనని. ఎలాగో కష్టపడి సప్లిమెంటరీ పరీక్షల్లో తప్పిన సబ్జెక్టులు పాసయింది. రవిలేక తను క్షణం బతుకలేదు. అతనితోడిదే తనబతుకు. అతన్ని పెళ్ళిచేసుకోవాలి. అతని అర్ధాంగి, అతని పిల్లల తల్లిగా ఊహించుకుంటూ మురిసిపోయేది. సంక్రాంతికని నాలుగురోజులు శలవుపెట్టి ఊరువెళ్ళిన రవి, ఎప్పుడు తిరిగివస్తాడా అని కళ్ళు కాయలు కాచేట్టు ఎదురుచూసింది ఆమె. అతను వచ్చాడు. వస్తూ వస్తూ తనకు మొగలి రేకులు తెచ్చాడు. మొగలి రేకుల్లాంటి మొగవాడతను, మొగుడయితే.... ఈ ఆలోచనతో ఆమె బుగ్గలు ఎరుపెక్కాయి.

''ఏవే మధూ! ఎంతసేపు బాత్‌రూంలో. గంటయింది బాత్‌రూంలోదూరి. బయటకురా''అంటూ అరుస్తున్న తల్లి గొంతుకకు ఉలిక్కిపడి ఊహాలోకం నుండి, ఇహలోకానికొచ్చింది మధుబాల. త్వరత్వరగా చీరెచుట్టుకుని బయటపడింది.

అతనితో మాట్లాడి పెళ్ళి విషయం తేల్చాలి అని ఆలోచిస్తోంది ఆమె. ఓరోజు సాయంత్రం ఇంట్లో వాళ్ళందరూ బంధువుల ఇంటికి పార్టీకి వెళ్తూంటే, ఒంట్లో బావుండలేదని చెప్పి తను ఇంట్లోనే వుండిపోయింది.

సాయంత్రం రవి తాళం చెవుల రింగ్ చేతిలో పట్టుకుని, చెయిన్ని గుండ్రంగా వేలి చుట్టూ తిప్పుకుంటూ వచ్చాడు తన గదికి, బయట నిలబడ్డ మధుబాలనిచూసి, ''హలో, నువ్వెళ్ళలేదా పార్టీకి'' అన్నాడు ఆమెని పలకరిస్తూ.

''వెళ్ళలా''

''సరే రా. నాగదిలో కూర్చుందాం'' అన్నాడతను.

గదిలో కుర్చీలో కూర్చుంది ఆమె. అతను గుడ్డలు మార్చి లుంగీ కట్టుకుని బెడ్‌మీద నడుంవాలుస్తూ ''ఆ సిగరెట్ పెట్టె, అగ్గిపెట్టె ఇలా ఇవ్వు'' అన్నాడు.

ఆమె టేబిల్ మీద నుండి వాటిని తీసి ఇచ్చింది. అతను సిగరెట్టొకటి నోట్లోపెట్టుకుని, ''ఊఁ వెలిగించు'' అన్నాడు. ఆమె అగ్గిపుల్లగీసి వెలిగించింది.

''ఏంటలా కాలం వృథా చేస్తూ మూగనోము పట్టి కూర్చున్నావు? ఏమైనా మాట్లాడు'' అన్నాడు అతను సిగరెట్ పొగ వదుల్తూ.

ఆమెకీ విషయం కదపాలనే వుంది. ఎలాగో తెలియటంలా.

''కాఫీ తెచ్చేదా?'' అంది.

''అక్కర్లా. తాగే వచ్చాను. సరే, ఈ ఎఱ్ఱరంగు చీరె ఎక్కడ దొరికింది నీకు? డేంజర్ కలర్. మొన్న కట్టుకున్నావుచూడు బంగారు వన్నెచీరె. అది కట్టుకురా పో'' అన్నాడతను.

''ఏచీరయితే ఏం లే'' అంది ఆమె లేవకుండా.

''అరె వెళ్ళి రమ్మంటే. కట్టుకురాపో''

''ఏం? ఈ చీరెలో బావుండనా నేను?''

''బానే వుంటావుకానీ, ఆ చీరెలో అయితే ఇంకా బావుంటావు. ముద్దొస్తూ వుంటావు. అసలు చీరే లేకపోతే ఇంకా ఇంకా బావుంటావు.''

''ఛీ పో'' అంది ఆమె.

అతను సిగరెట్ పీక మూలకి విసిరేసి, తలుపు గడియవేసి వచ్చాడు.

''తలుపెందుకేశావు?''

''ముద్దు పెట్టుకోటానికి, జస్ట్ ఎ బిట్ ఆఫ్ రొమాన్స్''

''అవ్వేం కుదరవు?''

''ఎందుకు కుదరవు'' అంటూ ఆమెను మంచంమీదకు లాగి, కౌగిలించుకుని గాఢంగా చుంబించాడు రవి.

మధుబాల అతన్ని కాదనలేదు. ఏదో తన్మయస్థితిలో పడిపోయింది. శరీరాలు పెనవేసుకుంటున్నాయి. ఉద్రేకం తారాస్థాయిలో వుంది. రవి ఆమె జాకెట్ హుక్‌లు తీసేస్తున్నాడు.

ఈలోకంలో లేని మధుబాల అభ్యంతర పెట్టలేదు. ఎక్కడెక్కడో తడిమేస్తున్నాయి రవి చేతులు. ఆమె స్పృహ కోల్పోయింది.

ఇంతలో బయటనుండి 'పోస్ట్‌మన్' అన్న కేక వినపడి, ఓ ఉత్తరం తలుపు సందులో నుండి గదిలోకి పడింది. ఆ అరుపుతో ఆమె చేతనావస్థకు వచ్చింది.

''ఏంటి? ఏం చేస్తున్నావు. వదులు నన్నొదులు'' అంది ఆమె గాబరాగా

''నీకు తెలీదా ఏం చేస్తున్నానో. నీకు మాత్రం అవసరంలేదా ఈ అనుభవం'' అన్నాడతను ఇంకా ఆమె శరీరాన్ని తడుముతూనే.

''పెళ్ళి కాకుండా నాకెలాంటి అనుభవమూ వద్దు'' అంది ఆమె అతన్ని వదిలించుకుని లేచి కుర్చీ దగ్గరకు వెళ్తూ.

''అదేం మాట. నాకు తెలుసు. నీకు కావాలి, రా. టైం వేస్ట్‌చేయకు''

''రవీ! ఓ మాట చెప్పు. మనం పెళ్ళెప్పుడు చేసుకుందాం?''

''మనం పెళ్ళిచేసుకుందామన్నానా నేను?''

''అంటే నన్ను పెళ్ళిచేసుకోవా?''

''ఎలా? నువ్వు క్రిస్టియన్‌వి. నేను సనాతన ఆచారపరుల కుటుంబంలో పుట్టిన హిందువుని. మన పెళ్ళెలాగవుతుంది?''

''ఎందుకు కాదు? ఈమతాలు, కులాలు మనం కల్పించుకున్నవేగా. అవి అడ్డంకికాదు మనపెళ్ళికి.''

''మరి మీ వాళ్ళు వప్పుకుంటారా?''

''వాళ్ళొప్పుకున్నా, లేకున్నా నేలెక్కచేయను.''

''కాని మావాళ్ళు ఇలాంటి మతాంతర, కులాంతర వివాహానికంగీకరించరు. వాళ్ళ మాటలు నేను లెక్కచేయాల్సి వస్తుంది.''

''అంటే నన్ను పెళ్ళిచేసుకోవా?''

''అబ్బ! పెళ్ళి పెళ్ళి అని సతాయించకు. లెట్స్ ఎంజాయ్, టైమ్స్ ఫాస్ట్ మువింగ్'' అన్నాడు అతను ఆగలేక ఆమె చెయ్యి పట్టుకులాగుతూ

ఆమె అతనిచెయ్యి విదిలించికొట్టింది.

''అయితే ఇదంతా ఎందుకుచేశావు? నాలో ఆశలు ఎందుకు రేపావు?''

''బావుంది. తప్పంతా నాదే అన్నట్లు మాట్లాడుతున్నావు. ఆడా మొగకు ఒకరి పట్ల ఒకరికుండే ఆకర్షణ సహజం. నువ్వు పెళ్ళికి పట్టుబడ్తావని నేననుకోలేదు. నీలాంటి ఫాషనబుల్,

ఎడ్యుకేటెడ్ గాళ్‌కూడా ఇలా ఛాందసంగా ఆలోచించటం బాగులేదు. రా, దగ్గరకురా, మొరాయించకు'' అన్నాడతను.

అప్పుడప్పుడే ఆమెకు కనువిప్పు కలుగసాగింది.

''అంటే ఫాషనబుల్, ఎడ్యుకేటెడ్ గాళ్స్ అందరూ పెళ్ళికాకుండానే అనుభవానికి తహతహలాడతారనా నీ ఉద్దేశం.''

''అందరి సంగతీ నాకు తెలీదు. నీ సంగతంతే. నాకూ ఏమీ అభ్యంతరంలేదు. లెట్స్ ఎంజాయ్ ఫరెటైం అండ్ ఫర్గెటిట్. జస్ట్ ఎ బిట్ ఆఫ్ రొమాన్స్ లేకుండా బతికేం ప్రయోజనం.''

ఆమె లేచింది.

''ఇప్పుడు అర్థమయింది నాకు నువ్వెలాంటి వాడివో. పెళ్ళికి మతం అడ్డుకాని, అనుభవానికి అభ్యంతరం లేదు. నీకభ్యంతరం లేకపోయినా నాకుంది. నాకలాంటి రొమాన్స్ అక్కర్లేదు. ఇహ నువ్వెప్పుడూ నన్ను పలకరించకు, నా వంక చూడకు. ఐ కాంట్ ఫర్గెట్ యు, బటై షల్ ట్రై టు స్మాదర్ ఎనీథింగ్ స్వీట్ ఇన్ యువర్ మెమొరీ. గుడ్‌బై'' అని బయలుదేరింది ఆమె.

''ఎక్కడకు పోతావు? ఇవాళ కాకపోతే రేపయినా నా చేతిలోకి వచ్చేదానివే. నీ సంగతి నాకు తెలీదా?'' అన్నాడు అతను వెకిలిగా ఆమె వంక చూసి నవ్వుతూ.

మధుబాల గడియతీసి, ధామ్మని తలుపేసి అతని గదిలోనుండి బయటకొచ్చేసింది. ఇంటి తలుపులన్నీ బిగించుకుని ముఖం దిండు మీద పెట్టుకుని కుమిలి కుమిలి ఏడ్చింది.

ఆ తరువాత రవి ఆమెని వదలలేదు. ఆమెను తన దారిలోకి తెచ్చుకోవటానికి ఎంతో ప్రయత్నించాడు. ఆమె అతన్ని చూడటం, మాట్లాడటం మానేసింది. చిత్రంగా ఆమెకి అతనిపట్ల కోపం కలుగలేదు. అతను పలకరిస్తే నిగ్రహించుకోలేక సతమతమై పోయేది. రవికి ఆ ఊరినుండి ట్రాన్స్‌ఫర్ కావటంతో ఓ విధంగా ఆమె సమస్య పరిష్కరింపబడినట్లయినా, ఆమె అతన్ని మర్చిపోలేకపోయింది. అతనితోడిదే తన జీవితం అనుకుంది. అతను కాదన్నా తను అతని భార్యే, అతని స్త్రీయే. తన శరీరం, మనసు అతడివే. వాటిని మరొకరికి అర్పించలేదు తను. బ్రహ్మచారిణిగా జీవితాంతం వుండిపోతుంది తను.

అయితే కూతురుపడే ఈ అంతర్మథనాన్ని గుర్తించని తల్లిదండ్రులు ఆమె పెళ్ళి చేయ నిశ్చయించారు. సుధాకర్ తల్లిదండ్రులు కూడా ఈపెళ్ళి కంగీకరించారు. మొదటి నుండి ఒకరి కొకరు పరిచయస్తులే కాబట్టి పెళ్ళి చూపుల తతంగం లేదు. మధుబాలకీ పెళ్ళి ఇష్టంలేదు. తను సుధాకర్‌ను పెళ్ళి చేసుకుంటే మానసిక వ్యభిచారమవుతుంది, రవితోడి తన ప్రణయమంతా తన హృదయంలో భర్తగా ప్రతిష్ఠించుకున్న రవికికాక మరొకరికి తన తనువెలా అర్పించగలదు? తల్లిదండ్రులతో తనకీ పెళ్ళి ఇష్టం లేదని చెప్పి ప్రయోజనంలేదు. అందువల్ల సుధాకర్‌తోనే ఈవిషయం చెప్పాలని నిర్ణయించుకుంది మధుబాల. అతన్ని తమ ఇంటికి రమ్మని ఫోన్ చేసింది.

''రేపు క్రిస్మస్ కదా. గ్రీటింగ్స్ చెప్పటానికెలాగూవస్తాను. అప్పుడు మాట్లాడుకుందాంలే'' అన్నాడు సుధాకర్.

క్రిస్మస్ సందర్భంగా ఇంట్లో హడావుడిగా వుంది అయితే మధుబాల మనస్సే రోదిస్తోంది. ''రేపు జీసస్ పుడతాడు. ప్రపంచానికి పాపాన్నుండి విముక్తి లభిస్తుందికాని, తన జన్మకిక విముక్తి లేదు'' అనుకుంది ఆమె.

మర్నాడు సాయంత్రం సుధాకర్ వచ్చాడు ఆమె ఇంటికి, చేతిలో పెద్దపొట్లంతో. కాబోయే భార్యకు ఏదో క్రిస్మస్ గిఫ్ట్ తెచ్చాడనుకున్నపెద్దలు 'అది ఏమిటీ' అని అతన్నేమీ అడగలేదు. సుధాకర్ని డాబాపైకి తీసికెళ్ళింది మధుబాల.

''మెర్రీ ఎక్స్-మాస్'' చెప్పాడు సుధాకర్.

ఆమె తిరిగి అభినందనలు చెప్పింది.

''ఏం మధూ! ఎందుకంత డల్గా వున్నావు. నీ పరీక్షలయ్యాకే పెట్టుకుంటే బావుంటుందని చెప్పా పెళ్ళి. ఏమంటావు?'' అన్నాడు సుధాకర్.

మధుబాల మాట్లాడలేదు.

''వింటున్నావా? ఏమాలోచిస్తున్నావు?''

''ఈ పెళ్ళి ఇష్టం లేదని ఎట్లా చెప్పాలా అని''

''ఏంటీ?'' ఆశ్చర్యపోతూ అన్నాడు సుధాకర్.

''ఔను సుధాకర్. నామీద నీకేపాటి స్నేహభావమున్నా, నామాటంటే నీకేపాటి విలువున్నా ఈ పెళ్ళికి వప్పుకోకు, ఇంకెవర్నయినా చేసుకో ప్లీజ్!''

''ఏం, నే నచ్చలేదా?''

''అదికాదు, నాకు వేరే కథ వుంది?''

''కథా, కాకరకాయా, హాస్యం చేయకు.''

''నా జీవితమే హాస్యాస్పదమైపోయింది. ఇంక నేనేం హాస్యమాడ్తాను.''

''ఏం భారీ డైలాగులు చెప్తున్నావు. విషాదం చాల్లే. విషయానికిరా'' నవ్వాడు సుధాకర్.

''ప్లీజ్ సుధా! నన్నేం అడక్కు, నేనేం చెప్పలేను''

''చెప్పలేవా? చెప్పకూడదా?''

''ఏమైనా అనుకో. నా పరిస్థితి అది.''

''ఏమిటో ఆ పరిస్థితి. కాస్తంత వివరంగా చెప్పొచ్చుగా. నేనేం నిన్ను బలవంతంగా పెళ్ళి చేసుకోనులే చెప్పు.''

''నేను రవిని ప్రేమించాను. ...'' అంటూ మొదలుపెట్టి మెల్లమెల్లగా తన కథంతా చెప్పింది మధుబాల. ఇంకా చెప్పింది. ''నన్నొదిలినా అతడే నాప్రియుడు, నా భర్త.''

''దట్స్‌గుడ్. అయితే ఏం చేద్దామనుకుంటున్నావు?''

''ఏముంది చేయటానికి? నేనింక జీవితంలో పెళ్ళి చేసుకోను.''

''భేష్ బాగుంది. అదేనా పరిష్కారం?''

''మరేం చేయాలి? అతన్ని మర్చిపోలేను. అతను గుర్తున్నంతవరకూ ఈ తనువూ, మనసూ ఇంకెవరికీ అర్పించలేను.''

''నిన్నెవరు మర్చిపోమన్నారు?''

''అతని జ్ఞాపకాలతో బతుకుతూ ఇంకోర్ని ఎలా చేసుకోను?''

''ఇదంతా ట్రాష్. నీకంటూ ప్రేమించే మనసున్నప్పుడు, రేపు నన్నూ ప్రేమిస్తావు.''

''స్టూపిడ్ సుధా! అట్లామాట్లాడకు. ఇంకెవర్నీ ప్రేమించలేను. ఒకవేళ ప్రేమించాననుకుంటే అది భ్రమ.''

''భ్రమా... జీవితంలో ఎన్ని భ్రమలు తొలగిపోవాలో. అయినా నీమనసంత సంకుచితమా? ఇల్లు ఇరుగ్గా వున్నా ఫర్లేదుగానీ, మనసు మాత్రం విశాలంగా వుండాలి'' అన్నాడు నవ్వుతూ సుధాకర్.

మధుబాల వెక్కివెక్కి ఏడవసాగింది. సుధాకర్ ఆమె కన్నీళ్ళు తుడుస్తూ ''ఏడవకు. ఇప్పుడేమైందనీ. ఇందులో వింతా విడ్డూరం ఏమీలేదు. ప్రతిదాన్నీ భూతంలా ఊహించుకుని భయపట్టం మంచిదికాదు. అన్నిట్నీ తేలిగ్గా తీసుకోవటం నేర్చుకో'' అన్నాడు.

మధుబాల ఏడుపు ఆపలేదు. ''ఇది చిన్న విషయమా?'' అంది అలాగే వెక్కుతూ .

సుధాకర్ చెప్పసాగాడు.

''సాన్నిహిత్యం, మనం మెచ్చేలక్షణాలు వున్నవ్యక్తి పట్ల అనురాగాన్నేర్పరుస్తాయి. దీన్నే ప్రేమనుకో, మరేమయినా అనుకో. జీవితంలో ఎన్నో కాంపొనెంట్స్. అందులో ఏ ఒకటీ సంపూర్ణంకాదు. ఎవరో కవి చెప్పినట్టు షడృతువులు కలిస్తేనే సంవత్సరమవుతుంది. అయితే ఏ ఒక్క ఋతువూ సంవత్సరంకాదు. ఓమనిషి పట్ల ప్రేమే సర్వస్వంకాదు. ఇంకా వుంది జీవితం....''

ఓ క్షణమాగాడు సుధాకర్. పక్షులు గూళ్ళు చేరుకుంటున్నాయి. చిరుచలిగాలి వీస్తోంది. మళ్ళీ చెప్పసాగాడు అతను.

''మనసున్నప్పుడు స్పందన సహజం. నీవు మెచ్చే వాటికి స్పందించటం సహజం. నువ్వు

మెచ్చిన రవిని ప్రేమించక పోయినట్లయితే అది నీలో లోపమవుతుంది. స్పందన, ఆర్ద్రభావంలేని జీవితమేం జీవితం? నీ మనసు అతనిపట్ల మొగ్గుచూపింది. అతనలా స్పందించలేదు. వెళ్ళిపోయాడు. అందుకని మనో పుష్పదళాల్ని తిరిగి ముకుళింపచేసుకుని, ఇతరులెవరూ ఆ సుగంధాన్ని ఆస్వాదించరాదనటం నేరం. నువ్వు చేసింది తప్పుకాదు, చేయబోయేది తప్పు.''

''నా కన్నీళ్ళు తుడవటానికి నన్ను సమర్థించకులే'' అంది ఆమె. అప్పుడప్పుడే తెరపిన పడ్తోంది ఆమె.

''నేనలా పైపై కబుర్లు చెప్పను. ఆ విషయం నీకూ తెల్సు. నీ మానసవీణపై రాగం మార్చు. కొత్త గీతం ఆలాపించు. దానికి సబ్జెక్ట్‌ని నేనే.''

''నా మానసవీణాతంత్రులెప్పుడో తెగిపోయాయి.''

''అదే నిజమైతే నువ్వింత సున్నితంగా ఆలోచించవులే. ఇదుగో నా క్రిస్‌మస్ గిఫ్ట్'' అని పొట్లాన్ని విప్పి, డాబా పిట్టగోడమీదపెట్టి, దోసిళ్ళతో మల్లెపూలు ఆమె తలపై పోశాడు సుధాకర్. ఓ పూవు ఆమె తలలో తురిమాడు.

''ఇదేమిటి?'' అంది ఆమె.

''నేను నిన్ను వరించాను. నీకు తొందరేంలేదు. నీకు వీలైనప్పుడు మొదలెట్టు. అయితే మన పెళ్ళిమాత్రం ఖాయం. పద వెళ్దాం'' అంటూ ఆమె భుజం మీద చెయ్యేసి ముందుకు నడిపించాడు సుధాకర్.

మధుబాల మనసు ఆర్ద్రమయింది. మల్లెపూల సువాసన మృదువుగా మనసును తాకుతోంది. మొగలిరేకంత గుబాళించలేదీ పరిమళం. మేనికీ, మనసుకీ హాయిని గొల్పే సుతారపు సౌరభం. అయినా గుచ్చుకునే మొగలిరేకు సాంద్ర పరిమళం మరపురానిది. పొదలో మిన్నాగు లేకపోతే అదీ పారిపోవాల్సిన సురభిళ పరిమళం కాదు.

'జ్యోతి' మాసపత్రిక
ఫిబ్రవరి 1990